

Appoliana

"OH GOD!" Jag hoppade åt sidan och med nöd och näppe den stora hästvagnen. "Se upp...". Han stannade upp när han såg mig. Vi stirrade på varandra tills han till slut försvann runt nästa hörn. Jag stod som förstenad och kunde samla mig först när klappret av hovar blev allt tystare för att till slut försvinna helt. "Appoliana! Äplena säljer inte sig själva", hörde jag min mamma ropa till mig. Jag vände mig om och såg den långa kön bakom vårt äppelstånd. "Jag kommer", svarade jag och trängde mig hastigt in bakom försäljningsbordet.

11 månader senare

Jag satte mig upp i sängen och tittade ut genom fönstret på kyrkklockan. Lyckligtvis var det fullmåne idag, annars hade jag nog inte kunnat känna igen de böjda siffrorna på den manshöga urtavlan. Nu var det dags. Jag slängde filten åt sidan och tog snabbt på mig en jacka innan jag smög förbi mina sovande föräldrar till trappan. Jag stannade upp vid varje steg för att försäkra mig om att ingen hörde mig. Golvbrädorna knarrade när jag obemärkt försökte smyga ut genom ytterdörren, som jag försiktigt lät falla in i låset. Jag en stund, men ingenting i huset. Allt förblev tyst. Jag slöt ögonen och tog ett nytt djupt andetag innan jag tyst smög iväg och svängde in i nästa gränd. Där väntade Anselm redan otåligt på mig. Så snart

När jag såg honom var alla mina bekymmer som bortblåsta och jag kunde inte hålla tillbaka mitt leende trots situationens allvar.

Anselm

Jag hade stått här ute ett tag nu och kylan kröp gradvis upp under min morgonrock. Månen stod högt upp på natthimlen och lyste upp den smala gränden, så jag tryckte mig ännu närmare husväggen för att inte bli sedd. Hon borde vara här vilken minut som helst. Förhoppningsvis skulle hon inte bli sedd! Tänk om nattvakten stoppade henne? Tänk om vi blev upptäckta? Men så kom en mörk figur runt hörnet. Jag tvekade. Mitt hjärta . När jag kände igen henne föll en sten från mitt hjärta. "Appoliana", viskade jag knappt hörbart. Hon började le och jag kunde inte låta bli att le tillbaka. Jag tog henne i mina armar och drog henne nära mig i skuggorna. Mitt hjärta bultade fortfarande. Det skulle bli vår undergång om vi sågs tillsammans.

"Som vi kom överens om i morgon kväll?" frågade jag tyst. Hon nickade. "Visst, jag har redan börjat packa det nödvändigaste." "Bra, då..." Jag stannade plötsligt upp.

Appoliana tittade frågande på mig. "Vad är..." började hon. Jag tryckte min hand mot hennes mun och drog ner henne. "Shh", sa jag och satte fingret mot läpparna. Där var det igen: mjukt prasslande i slutet av gränden. Hade någon hört oss? "Rumble!"

Appoliana och jag ryckte med huvudena åt sidan. Jag kisade med ögonen för att urskilja något i mörkret. Något rörde sig och hoppade plötsligt ut ur skuggorna.

"Aaargh", sa Appoliana och körde in sina fingrar i min överarm. Sedan såg vi vad som hade skrämt oss så mycket. "En katt?" viskade Appoliana. Hon började fnissa och jag kunde bara skaka på huvudet. "Vad var det du ville säga?" frågade hon medan vi stapplade vidare en stund och försökte få ordning på våra huvuden. "Vi träffas i morgon framför stadsmuren vid östra porten. Jag väntar där med två hästar, okej?"

"Och om vi fast då?" "Det blir vi inte, det här är vår enda chans och vi tar den." "Men..." "Vi..."

kan göra det! Lita på mig." Hon svalde och tittade mig. Jag kunde se i hennes ögon att hon var lugnare nu och litade helt på mig.

Appoliana

Med min fars gamla duffelväska på ryggen, fylld till bredden med allt jag tyckte var viktigt och nyttigt, stod jag framför ytterdörren, invirad i mina varmaste kläder. Den här dörren hade sett så mycket, så många vackra och hemska saker, och den hängde fortfarande på sina gångjärn. Färgen flagnade. Jag rörde vid den och tänkte tillbaka på alla de stunder jag hade tillbringat i det här huset, på alla tårar jag hade fällt av skratt men också av sorg. Jag tänkte på hur jag som barn hade suttit och lekt på tröskeln och varit tvungen att le. Sedan mörknade mitt ansikte när jag tänkte på hur min far och mor hade skrikit åt mig för att jag lekte och inte arbetade. Jag hade aldrig trott att detta ögonblick, detta farväl, skulle bli så svårt för mig. På något sätt verkade jag ha älskat dem, mina föräldrar. En tår rullade nerför min kind. Jag gick tyst in i mina föräldrars rum, dörren var öppen. De låg där båda två och sov djupt. På golvet låg en bit av en gammal broschyr. Jag tog den och skrev ett litet meddelande med en bit gammal träkol från spisen. Sedan smög jag mig fram till dörren och drog igen den efter mig. Jag tittade tillbaka en gång till. Jag skulle lämna det här bakom mig nu, jag skulle börja ett nytt liv i frihet. Med detta i åtanke tog jag mig till Anselm.

Anselm

Där kom hon. Hon hade klarat det. Jag kunde se att hon kände rädsla och hopp på samma gång. Precis som jag. Jag tvingade mig själv att le för att lugna henne. Efter att vi hade hälsat på varandra stoppade vi ner allt i sadelväskorna och jag hjälpte Appoliana att sitta upp. Sedan travade vi iväg. Först i maklig takt, sedan blev det allt snabbare. Jag hade inte känt mig så fri på länge och äntligen såg jag Appoliana skratta av hela sitt hjärta igen. Äntligen var kurragömmaleken över, ja, nästan. Efter några timmar, när jag märkte att Appoliana nästan av hästen av trötthet och mina ögon slöt sig gång på gång, bestämde vi oss för att slå läger för att åtminstone få några timmars sömn till innan soluppgången.

Under tiden, i Anselms hem...

"Señor Martín, får jag komma in? Frukosten är klar. Señor Martín, är ni där?" Tjänsteflickan blev förvånad. Hon hade aldrig sett detta förut. knackade en gång till innan hon försiktigt tryckte ner dörrhandtaget och stack in huvudet genom springan i dörren. Men sängen var tom. Förtvivlat såg hon sig omkring och upptäckte det öppna fönstret. Hon tittade ut och såg hur daggen sträckte sig från fönstret ut på gården. "Åh Gud, jag hoppas att inget har hänt honom!" Hon sprang genast till hans far, som redan väntade otåligt vid bordet. "Var är pojken? Anselm har inget annat än fluff i huvudet!" muttrade han ilsket. "Han, han..." stammade pigan. "Kära du, vad är det för fel?" ingrep Anselms mor nedlåtande. "Han har försvunnit ut genom fönstret", svarade hembiträdet. "Va? Har Anselm försvunnit?" Fadern hoppade upp argt. "Pojken duger inte till någonting, men han kommer från en så respektabel spansk köpmannafamilj, som vi andra. Han är verkligen en skamfläck", stönade hans mor. Señor Martín sprang genom matsalen i raseri.

"Vad har vi tagit oss an? Den långa, mödosamma resan från vårt vackra Madrid till detta kalla hål som heter Antwerpen. Vi har fått den unika möjligheten att hjälpa handeln att blomstra å vår älskade spanska kungs vägnar. Vilket jag, med mina diplomatiska färdigheter och med er son och hans känsla för goda affärer, skulle kunnat göra på nolltid." Han rufsade sig i håret: "Han bör omedelbart i hela Antwerpen. Och det snabbt!" vrålade han och slog näven i bordet så att det fina porslinet skakade. Hans bästa män red genast iväg för att leta efter Anselm. De gick runt i hus efter hus och frågade om någon hade hört eller sett något. Men Anselm var kvar som om han hade sväljts av marken. "Det här är det sista huset och vi har inte hittat ett spår ännu", ropade en av männen. Han klev av och ställde sig framför dörren, som länge hade varit i behov av ett lager färg och där färgen redan flagnade.

Under tiden i "Van der Mergs" hus...

"Kom och ät", sa Appolianas far bistert till sin fru. "Jag ska nog komma. Men var är Appoliana?" mumlade hon, "jag vet inte, hon får komma själv. Vi måste alltid hämta henne, varför kan hon inte sova hela natten, då skulle hon inte vara så trött på morgonen!" Det knackade på dörren. "Vem är det som är där så tidigt?" muttrade Appolianas mamma och gick till dörren. "Hur står det till? Åh!" sa Appolianas mamma. "God eftermiddag, Señor Martín, den spanske köpmannen, har skickat oss. Hans son har försvunnit och nu går vi från hus till hus för att fråga de boende om de har märkt något." "Okej, kom in. Vi skulle just äta", svarade hon. "Vem där?" ropade Appoliannas far och kom fram till ingången. "Vi letar efter Anselm Martín", förklarade mannen den oväntade besökaren. "Vi har inte sett unge herr Martín", sa fadern eftertänksamt och kliade sig på hakan. "Appoliana, kom och ät äntligen!" ropade modern. "Jaså, har du en dotter till?" frågade en av de sökande männen. "Ja", svarade modern. "Jag ska gå och se var hon är." Hon traskade uppför trappan och bankade på dörren med knytnävarna. "Appoliana, var är du?" Hon öppnade dörren och blev förskräckt. "Hon är borta, hon är borta", skrek hennes mamma och stampade nerför trappan. "Va? Det kan inte sant!" skrek hennes far och stormade in i hennes rum. Men sängen var verkligen tom.

"Vart i hela friden har hon tagit vägen? Det här kan sant. Och min duffelväska är också borta, tillsammans med alla hennes saker. Vad ska vi göra nu?" "Lugna ner dig", sa mannen lugnande, "jag ska genast ta det här vidare till Señor Martín. Kanske finns det något samband mellan de två försvunna personerna." "Tack, men vad skulle det för samband? Vi är fattiga och kommer från Antwerpen och han är

en rik spanjor", mumlade mamma och stängde dörren. "Men nu har vi i alla fall en mun mindre att mätta!" sa pappan snett.
Männen red tillbaka till Señor Martín.

Appoliana

Jag sträckte på mig och gäspade. Anselm låg bredvid mig. Han sov fortfarande. "Anselm, Anselm", försökte jag väcka honom. "Vad är det som är fel? Jag är trött." "Kom igen, vi måste iväg, vi kan inte stanna här för evigt." När hästarna var sadlade red vi iväg med ny energi. Landskapet runt omkring oss hade knappt förändrats. Vi red förbi många skogar, vattendrag och byar. Vi korsade dock aldrig byarna eftersom vi inte ville riskera att någon skulle se oss. Ibland tittade jag på Anselm och tänkte på hur olika vi var. Men vi hade fortfarande ett starkt band av kärlek. Jag log. Så småningom började jag se fram emot vårt nya hem, även om jag inte visste exakt var det låg. "Hästarna kan dricka där borta", avbröt Anselm mig ur mina tankar. Han pekade på en bäck. Den var så klar att vi bestämde oss för att fylla på vår vattenreserv innan hästarna drack ur den. Sedan satte vi oss upp igen och red vidare och vidare tills mina lemmar värkte och vi slog läger för natten, tog hand om hästarna och åt något. "Jag ska hämta lite ved innan vi går och lägger oss", sa Anselm, "men var försiktig och skynda dig. Det är redan så mörkt." "Självklart, jag kommer strax tillbaka", svarade han och gav sig iväg. Strax efteråt hördes ett prassel i närheten av sovplatsen. Trots att jag var säker på att det bara var Anselm, höll jag andan och började bli rädd. "Anselm", viskade jag och höll om mitt halsband. Metallen var kall. Jag spårade med tummarna över korset som hängde som ett hänge. Plötsligt hördes en smäll och jag. Hela min kropp skakade. "Vad i helvete! Aj min fot. Fan också!" "Anselm", sa jag förvånat, men också lättad när jag kände igen hans röst. "Vad är det som har hänt?" "Jag såg inte väskorna i mörkret och snubblade över dem. Nu är nästan hälften av vår proviant borta." "Åh Anselm, jag hade förväntat mig lite mer skicklighet från någon i en så hög societet som du, din klumpiga klumpiga person", skämtade jag. "Ha ha ha, det är inte roligt! Vad ska vi göra nu? Vi kommer inte att ha tillräckligt med förnödenheter tills vi når vår destination!" "Vi sparar lite genom att gå till värdshus i en by i morgon. Du har ju en hel del silvermynt med dig och ingen kommer att känna igen oss. Kanske finns det till och med ett stall för hästarna och vi kan bo där. Jag har ändå så ont i ryggen att en ordentlig säng skulle göra mig gott." "Du kanske har rätt. Jag tror att jag ska tänka lite mer hoppfullt i framtiden", sa han medan han lade på ved och satte sig vid bordet tillsammans med mig.

satte oss ner vid brasan. "Det är därför du har mig", svarade jag och vi satt tysta en stund och tittade in i elden tills våra ögon till slut slöt sig.

Under tiden i Antwerpen

"Hur då? Anselm har försvunnit spårlöst?" ropade Anselms far. "Det kan inte stämma. Ni är ju lika värdelösa som han!" Männen duckade för sina huvuden. "Men, men vi har ju letat överallt", stammade en man skrämd. "Och hur kan det komma sig att ni inte har hittat någonting alls, era oduglingar?" ropade Anselms far ilsket. "Jo, lite grann..." mumlade en annan man med sänkt huvud. "Vad är det du säger?" frågade fadern med rynkade ögonbryn. "Vi har något... Åh, jag tror inte att du är av det just nu." "Säg det nu, annars får du aldrig visa ditt ansikte här igen." Anselms far tog argt ett steg framåt, varpå hans män tog ett steg tillbaka. "En fattig flicka, dotter till två bönder, har försvunnit - samma natt som Anselm", sade mannen.

"Varför sa du inte bara det? Det kan inte vara en tillfällighet! Men vem skulle kidnappa en flicka på det viset och Anselm gick också självmant, med tanke på daggen på hans fönster. Det kan bara vara så att de båda flydde. Men varför? Och inte tillsammans. Nej, det kan inte stämma! Vad skulle Anselm göra med en fattig bonddotter? Och en lokal sådan dessutom." Fadern funderade. I samma ögonblick kom en lantarbetare springande in i salen. "Señor Martín, Señor !" ropade han, helt andfådd. "Hur vågar du störa mig? Ser ni inte att jag är upptagen?" "Ursäkta mig, men det är mycket viktigt." "Nåväl, tala då."

"Två av de bästa hästarna från stallet saknas, inklusive Anselms svarta häst, som helt enkelt har försvunnit med sadlar och träns. Och lite hö saknas också. Men grinden var stängd när jag kom in i stallet", fortsätter drängen. "Så Anselm red iväg med den där bondflickan. Jag kan inte förklara det på något annat sätt. Den där snorungen, han kommer att få sig en rejäl omgång när jag hittar honom! Män, ni rider raka vägen till skrivaren. Säg åt honom att förbereda en broschyr. Låt alla veta att Anselm är efterlyst, så hittar vi honom. Och sen bildar ni en spaningsgrupp för att leta efter honom. Och den här flickan, eller snarare den här bumlingen, ska också sökas. Hon måste ha dragit in Anselm i det här! Vad hette hon nu igen?" "Appoliana, Appoliana är hennes namn." "Vad skulle han vilja med en sådan?" tillade fadern avfärdande. Männen gick genast till tryckeriet och Anselms far stannade kvar, upprörd och samtidigt förbryllad. Han kunde inte riktigt förklara det hela.

Gesucht

*Anselm Martin
Appoliana Van der Merg*

Seit Sonntag, dem achten August, sind der spanische Kaufmannssohn Anselm Martin und die Bauerstochter Appoliana Van der Merg aus Antwerpen verschwunden. Sie flohen in der Nacht von Samstag auf Sonntag mit zwei Pferden der Kaufmannsfamilie. Darunter der Andalusier Anselms und eine fuchsfarbene Araberstute. Bei jeglichen Hinweisen bittet Alberto Martin umgehend dem Kaufmannshaus Meldung zu machen.

Anselm

"Anselm, kom igen, vi måste gå. Om jag hade vetat hur sen du är skulle jag ha omprövat hela grejen", skrattade en röst förebrående. En hand strök över mitt ansikte. Jag öppnade ögonen och såg in i Appolianas himmelsblå ögon. "Kom igen, upp med dig. Jag har redan sadlat hästarna, du behöver bara äta något och sedan..." började hon. Men jag avbröt henne genom att dra henne till mig och krama om henne. Jag skulle just sluta ögonen när Appoliana sa: "Åh, du vill bara somna om. Det är ju det du är." Hon frigjorde sig från min omfamning. "Kom igen, vi har inte tid med det här nu." Hon sträckte fram sin hand mot mig. "Okej", mumlade jag sömnigt och drog mig upp med hjälp av hennes hand. När vi hade ätit travade vi vidare. När skymningen sakta föll red vi in i en liten by som hette Neuendorf. Lyckligtvis hade byn ett värdshus med stall. Vi lämnade först våra hästar utanför och gick sedan in. "Hej, vi skulle vilja äta middag och övernatta hos er", sa jag. "God kväll och välkommen till Neuendorf", svarade värdshusvärden vänligt. "Ja, det finns fortfarande ett rum ledigt. Min fru Marie tar er raka vägen upp." När vi hade tackat Marie och checkat in i vårt rum gick vi ner för att äta middag. Jag var van vid att bli serverad mat och tog tacksamt emot den, men Appoliana var inte bekant med hela situationen, eller så verkade det i alla fall. Såvitt jag visste hade hon aldrig blivit bjuden på mat, förutom ibland av sin mor. Hon var faktiskt den person i hemmet som var ansvarig för maten. "Skål", kom det från bordet bredvid. Där satt fyra män som förmodligen var köpmän, om jag förstod deras samtal rätt. De skrattade hjärtligt och skålade i ölglas och en av dem utbrast: "För en lyckad handel!" De andra stämde. Jag tittade på Appoliana. Hon såg orolig ut. Jag kunde se på henne att hon var rädd för att vi skulle bli upptäckta, även om hon inte ville erkänna det. "Allt kommer att gå smidigt", viskade jag till henne och tittade på henne.

in i hennes ögon. Hon tvingade sig själv att le, men jag kunde se att hon tvivlade på det. Om jag bara hade vetat då hur befogat det tvivlet hade varit.

Appoliana

Det var en skön känsla när jag fick på mig mina nytvättade kläder. Anselm, som höll på att raka sig i ansiktet, frågade: "Hur mår du?" "Åh, jag vet inte. Det är en konstig känsla att inte ha ett riktigt hem", svarade jag och tittade drömmande ut genom fönstret. "Jag är säker på att vi kommer att hitta en plats där vi blir accepterade för dem vi är", sa Anselm. Han kramade om mig bakifrån och sitt huvud på min axel. "Och då kommer vi äntligen att få ett bättre liv", sa han mjukt i mitt öra. "Två av oss", tillade han. När han hade sagt det började det pirra i min mage. En känsla av förväntan och hopp om ett bättre liv kom över mig. Jag var inte ensam. Jag kunde lita på Anselm och han kunde lita på mig.

När vi stod där en stund och tänkte på det förflutna och på framtiden insåg vi att det var dags att åka. Vi höll redan på att packa ihop, men bestämde oss för att äta frukost på värdshuset innan vi gav oss av för att fortsätta vår resa.

Sökgruppen

Dimman låg över ängarna och fälten och morgondaggen hade täckt varje grässtrå och varje buske som en mantel. "Rusch!" En vagn kom körande längs en landsväg. Två svarta hästar var spända för den. Lera skummade ur deras munnar. Leran stänkte upp på hästarnas ben. "Jag orkar inte mer! Vi har kört hela natten för att inte förlora någon tid. Och nu gör varenda fiber i min kropp ont", stönade mannen till den andre. "Ja, ja, du har rätt", instämde den andre,

"Jag ville bara inte vara för långsam med att hitta dem. För om vi kommer tillbaka tomhänta kommer Señor Martín att göra oss ett huvud kortare. Vi stannar vid nästa by." "Jippi", ropade hela spaningsgruppen. Vagnen skakade. "Du kan inte bara släppa tömmarna när alla jublar! Vi kommer att hamna i diket", tillrättavisade den äldste dem. Konträrt tog en man tag i tömmarna och styrde vagnen tillbaka till sin ursprungliga rutt. Ingen sa något på en stund. Alla var tysta i ivrig väntan på en varm måltid.

"Där, där, titta bara. Där borta i dimman. Ett kyrktorn. Neuendorf kan inte vara långt borta!" ropade en av männen. Från och med då kunde de inte stå ut längre. "Hüa", ropade kusken och svingade sin piska kraftigt i luften. Hästarna gnäggade gällt och galopperade iväg. Landskapet passerade förbi dem och till slut körde de in i byn.

Appoliana

"Ge mig väskan, jag bär den", sa Anselm och tog sadelväskan från mig, som var så utbuktande att det såg ut som om den skulle spricka när helst. "Tack", svarade jag och gick lättfotad nerför trappan.

Min mage knorrade redan. Jag var verkligen mycket hungrig. Allt detta resande var verkligen inte lätt. Anselm ställde väskorna bredvid vårt bord och justerade min stol så att jag kunde sitta ner och sköt sedan tillbaka den mot mig.

"Vad vill vi ha till frukost?" frågade jag Anselm. "Vad sägs om bröd och stekt ägg?"

"Varför inte", svarade jag. Medan vi väntade på vår mat såg jag hur hökarna slog sig ner vid ett hörnbord igen. Den här gången var de dock uppenbart bakfulla. "Titta, jag har en broschyr hemifrån", sa en av dem. "Får jag se den", sa den andre. Jag försökte obemärkt kika över till dem. Anselm hade lärt mig att läsa och skriva för en tid sedan, men de tre var böjda över och blockerade min syn. Jag kastade en blick Anselm. Men han stirrade på de tre männen. Jag signalerade diskret till honom att stanna, eftersom jag inte ville orsaka några problem eller dra till mig uppmärksamhet.

Men lyckligtvis kom vår mat, som vi direkt.

"Känner ni dem?" frågade en av männen de andra. Anselm och jag slutade tugga och spetsade öronen. "En spansk köpmansson och en ung kvinna är efterlysta här. Båda sägs ha försvunnit samma natt." Jag kände mig varm och kall längs ryggraden.

Anselm tittade på mig med stora ögon. "Vad heter de?" frågade en av männen. "Det står Anselm och Appoliana", svarade den andre mannen. Jag mådde illa och såg hur färgen försvann från Anselms ansikte.

Skulle vi bli avslöjade? Skulle vår resa ta slut här? "Aldrig hört talas om det", sa andre mannen. "Anselm, Anselm, jag har hört talas om henne, men Apolliliana..." Den andre mannen avbröt honom: "Det heter Appoliana!" "Ja, ja. Jag känner i alla fall inte henne." Anselm och jag stirrade på varandra. Jag visste precis vad hans blick betydde. Att vara så oansenlig som möjligt och försvinna. Jag tuggade så fort jag kunde och just som jag försökte svälja den halvtuggade biten satte jag den i halsen. Jag märkte att jag blev röd i ansiktet när jag försökte kväva min hosta. Anselm förstod genast att något var fel och höll upp lite vatten åt mig, som jag genast höll ner i halsen. Mina ögon sved och började tåras. Anselm låtsades att han hade tappat något och klappade mig diskret på ryggen. Sakta lugnade jag ner mig igen och min andning. Jag var lättad över att jag inte hade dragit all uppmärksamhet till mig. Medan Anselm letade efter Marie att betala hörde jag männen säga:

"Titta, här är en teckning av de två." "Hm, ser bekant ut, men jag har fortfarande för mycket alkohol i mig för att tänka på var." "Ja, du har rätt, de där två ser bekanta ut för mig också!" När jag hörde det kunde jag inte låta bli att resa mig upp för att hitta Anselm så fort som möjligt. Mitt hjärta bultade som en galning och jag blev genast kallsvettig. Var var Anselm? Jag var så rädd att hela min kropp skakade. Vi var tvungna att ta oss härifrån så fort som möjligt!

"Appoliana, kom fort!" Anselm stod framför mig med sina väskor i händerna. "Nu sticker vi härifrån, snabbt!" Han gick rakt mot utgången och jag försökte följa efter honom. Jag tittade ner i marken av rädsla för att bli igenkänd. "Aj!" Anselm hade stannat och jag hade sprungit in i honom. "Varför stannar du? Vi måste ut härifrån!" Anselm satte fingret över min mun. "Titta där", viskade han och pekade framför sig. Jag försökte titta förbi Anselm, som stod där som förlamad. Framför honom stod en stor vagn. Den var gjord av trä med järnbeslag och i mitten

En röd skylt pryddes den. Jag var tvungen att kisa med ögonen för att kunna urskilja vad det stod genom dimman. Jag kände igen ett böjt A bakom det, något förskjutet, ett M. Initialerna verkade bekanta. Jag försökte komma ihåg dem. Sedan föll fjällen från mina ögon. Det här var en av Anselms fars vagnar. Jag visste att vi var tvungna att ta oss härifrån, men vart? Vagnen var i vägen. Vi skulle inte kunna komma undan obemärkta. Vårt enda alternativ var att gå tillbaka till värdshuset. Jag vände mig om, tog tag i Anselms hand och drog honom bakom mig. Han var helt förvirrad och visste inte vad som hände med honom när han stod på värdshuset igen.

"Vad ska vi göra?" frågade jag Anselm på gränsen till tårar. "Jag, jag vet inte. Hur ska vi annars kunna ta oss härifrån? Det finns inget annat sätt", svarade han desperat. Mina händer började svettas. Vi var instängda! Plötsligt, som om jag träffats av blixten, kom jag ihåg. "Bakdörren!" Jag tittade på Anselm. "Vilken bakdörr?" Anselm tittade förvirrat på mig. "Kom med mig! Jag såg den när jag gick ner för trappan tidigare. Den ligger bredvid trappan. Jag hoppas att den inte är låst!" Jag tog Anselm i armen och släpade honom till bakdörren. "Den är öppen", viskade jag lättad.

Jag höll den öppen så att Anselm gå igenom med sina tunga väskor. I samma ögonblick som jag klev in genom dörren såg jag ett par män komma in genom ytterdörren. De måste vara Señor Martíns män. Så fort jag kunde drog jag igen dörren bakom mig. Jag slöt ögonen och tog ett snabbt andetag innan jag sprang efter Anselm, som redan hade rusat fram till hästarna och börjat sadla dem. Jag hjälpte honom snabbt, även om det tog mig minst fem försök att få fast sadelgjorden eftersom mina händer skakade så mycket. Till slut var vi klara och svingade oss upp på hästarna.

Anselm red före och tittade runt hörnet bakom där vagnen stod parkerad, men ingen var där. Han vinkade mig till sig och vi försökte ta oss fram så tyst som möjligt. När vi till slut hade nått utkanten av byn galopperade vi iväg och ville komma iväg så fort som möjligt. Vid det här laget var det inte bara dimmigt, utan det började också regna. Himlen mörknade och till slut öste det ner som hinkar.

Vi var genomblöta och sa inte ett ord. Då bröt Anselm tystnaden och vi började trava för att bättre kunna förstå honom. Han tittade på mig. Hans svarta hår hängde i ögonen på honom. "Vi, vi har klarat det. Vi tog oss igenom." Hans ögon lyste och jag tyckte att jag kände igen en tår som han torkade bort från ögat. Men kanske var det bara regnet. Och jag kunde inte låta bli att flina. "Jag trodde aldrig att vi skulle klara det. Jag försökte alltid behålla hoppet, men det var... fruktansvärt. Jag var så rädd. Men varför var de tvungna att stanna på det här värdshuset av alla ställen?" "Ja, de skrämde verkligen upp oss."

Vi red vidare och återfick gradvis lite självförtroende. Nu skakade jag inte längre av rädsla utan av kyla. Mina blöta kläder klubbade fast på kroppen, men det var ingen idé att byta om eftersom det fortfarande regnade så kraftigt att jag bara kunde se Anselm rida bredvid mig i ett suddigt töcken. En vattenridå blockerade min sikt. Trots den här dåliga situationen kände jag en stor lättnad.

"Tack, Gud, tack för att du skyddar oss. Tack för att du tar hand om oss som en herde tar hand om sina får. Jag önskar av hela mitt hjärta att du ska fortsätta att följa oss på vår resa och ge oss din barmhärtighet", viskade jag mjukt och slöt ögonen en kort stund. Jag lade en hand mot min nacke. Jag öppnade ögonen. "Var var hon?" tänkte jag. Jag kände mig varm och kall på samma gång. Jag lät helt enkelt tyglarna glida ur mina händer och började känna på min hals med båda händerna. Det kunde inte vara sant. Jag stannade och hoppade av hästen. Jag slet av mig mina många lager av kläder. Halsbandet kanske fanns i något av dem. Men det fanns inte där heller. Jag tog på mig kläderna igen och började rota igenom sadelväskorna. Anselm märkte ingenting av detta. Han hade ridit några meter framför mig.

och insåg något först när jag till honom: "Anselm, vänta!" Han vände sig om och tittade förvånat på mig. Våra tillhörigheter låg leriga på golvet och även mina ben och händer var täckta av lera och jord. Detta hade jag nu också i ansiktet, eftersom jag hade försökt borsta bort mitt droppande våta hår ur ansiktet. "Appoliana, vad du? Har du blivit galen? Vad gör du med våra ägodelar och hur ser du ut förresten?" Han klappade händerna över huvudet. "Mitt, mitt...", började jag med darrande röst, "K-K halsbandet är borta."

"Vilket halsband? Anselm. "Mitt korshalsband, det i silver", svarade jag.

"Och det är därför du gör så mycket väsen av dig här nu? När vi kommer fram beställer jag en ny. Det är bara ett halsband. Så, kom igen!" Han vände sig redan om för att gå när jag ropade: "Du förstår inte alls. Min avlidna mormor gav det här halsbandet i dopgåva. Det är det enda minnet jag har av henne. Men ännu viktigare är att det är det enda jag har kvar av min tro, av min religion, som var förbjuden för mig. När jag rörde vid det kände jag mig djupt förbunden med Gud och mindes och kände djupt i mitt hjärta att jag faktiskt var

Jag är luthersk-reformert och inte katolik. Jag borde ha förstått att du inte skulle förstå det. Din religion tvingades inte på dig. Du är en av dem som gjorde det mot oss. Det var du som såg till att vår stad blev katolsk - mot vår vilja." Jag i tårar. Sedan svängde jag upp på min häst och vände tillbaka. "Jag går och hämtar dem!" ropade jag och galopperade iväg.

Anselm

"Appoliana", ropade jag, trots att jag visste att hon inte skulle höra mig. "För helvete!" Jag visste hur viktigt halsbandet med korset var för henne. Hur många gånger hade hon inte pratat om sin mormor och sin tro? Jag var så blind. Jag borde ha förstått tidigare hur mycket halsbandet och hennes religion betydde för henne. Jag ville inte göra henne så arg och ledsen! Hon var nog besviken på mig. Tänk om hon aldrig förlät mig för allt det här? Jag ville aldrig såra henne. Jag älskade henne trots allt! Jag begravnade mitt ansikte i mina händer. Vad var det jag höll på med? Varför var jag så osympatisk? Appoliana hade det mycket svårare än jag och jag var så blind. Jag var tvungen att hitta henne och fixa allt "Giddap!" ropade jag och galopperade iväg. Marken var så mjuk efter regnet att jag var tvungen att vara försiktig så att min häst inte halkade.

Tänk om Appoliana blir skadad? Åh Gud, snälla skydda henne! Jag red vidare. Vid ett tillfälle halkade min svarta häst nästan och jag flög nästan över hans hals. Jag hade ridit sedan jag var liten och Appoliana hade knappt någon riderfarenhet. Om jag sådana svårigheter, hur skulle det då gå för henne? Jag var så rädd för henne och travade till henne så fort jag kunde. Plötsligt såg jag svansen på Appolianas häst. Lättad red jag runt buskaget som skymde min utsikt. Men då såg jag något som tog bort all min lättnad. Appoliana låg på marken bredvid sin häst. Jag hoppade ur sadeln och sprang till henne. "Appoliana, är du skadad?" "Anselm, du följde efter mig. Nej, allt är bra. Jag, det var en gren, och... Jag mår bra." Jag sträckte ut min hand och hjälpte henne upp.

"Är du säker på att du kan fortsätta rida?" lugnade jag mig själv. "Ja, jag mår bra." Jag hjälpte henne upp på sadeln och vi red vidare. Appoliana stannade plötsligt.

"Vad är det där?" frågade jag och cyklade förbi henne. Då såg jag ett träfordon täckt av lera komma emot oss. "Vagnen!" ropade jag chockad. Jag tittade mig omkring.

Skogen, där kunde vi gömma oss. Jag galopperade dit och förväntade mig att Appoliana skulle följa efter mig. Lyckligtvis gjorde hon det omedelbart. Vi klev av sadeln och gömde oss bakom några buskar. "Där, här kommer de", viskade Appoliana. Vagnen körde förbi.

"Jag har fått nog", sa en av männen på kuskens säte. "Nu har jag fått dig

Inte på det sättet, vi avslutar bara den här rutten och vänder tillbaka i morgon." " du det där? Då är vi i säkerhet", viskade jag till Appoliana. Hon log mot mig. Vi väntade lite till tills vi var säkra på att vagnen hade åkt.

"Appoliana, jag ville bara säga att jag är så ledsen. Jag borde ha förstått att det här halsbandet betydde så mycket för dig. Jag menade inte att sårta dig." "Åh Anselm, du kunde inte ha vetat. Jag är ledsen att jag överreagerade så där tidigare." Hon slängde sina armar runt min hals.

Vi satte oss upp på hästryggen igen och red tillbaka till värdshuset. Där mötte vi genast Marie. "Hittade du ett korshalsband?" frågade Appoliana henne. "Ja, det låg bredvid tvättstället i rummet. Jag hämtar det snabbt", svarade Marie. "Jag måste ha tagit av mig det när jag tvättade mig", sa Appoliana medan Marie hämtade halsbandet. Appoliana gav den till mig och jag satte den på henne. Från och med då var allt bättre igen.

Appoliana

Resten av dagen och nästa flög förbi. Vi red vidare och vidare och följde alltid våra näsor. "Vad heter den här staden vi ska till?" frågade jag Anselm, "Stade. Om det jag har hört är sant är olika religioner accepterade där och folket sägs vara mycket gästvänligt."

"om vi hade ett eget hus och kunde bo där tillsammans", drömde jag. "Det är en av mina högsta önskningar", sa Anselm.

Medan vi fortsatte att filosofera om vår framtid kom vi allt närmare Stade och plötsligt stod vi framför en stadsmur. Vi klev av våra hästar och gick fram en port. Vi såg oss omkring, lite oroliga. "Moin, kan jag hjälpa er?" frågade en ung man oss. "Gode herrn, är det här Stade?" frågade Anselm. "Ja, det här är Stade. Ni är inte härifrån, eller hur?" "Nej, vi har rest långt och nu vill vi slå oss ner här för att börja ett nytt liv", svarade jag. "Åh, välkommen till Stade då. Ni har kommit till rätt ställe. Min fru Adelheid och jag, jag heter Johannes förresten, har gjort precis samma sak.

Vi kom hit för två år sedan." "Åh, vilket sammanträffande. Jag heter Anselm, förresten, och det här är Appoliana", presenterade Anselm oss. "Vill ni att jag visar er runt i Stade? Vi kan också ställa upp hästarna först", föreslog Johannes. "Åh, det skulle vara jättetrevligt", svarade jag. Efter att vi hade stallat upp hästarna hos en bonde som var vän till Johannes gick vi genom porten. "Det är båtmännens grind", förklarade Johannes. Efter att ha svängt runt ett par gånger hamnade vi på ett stort torg. "Det här är hästmarknaden", berättade Johannes. Vi stannar till och beundrar de många tegelhusen. "Och det där är sjukhuset." Johannes pekar på en byggnad i utkanten av torget. Vi gick vidare och kom fram till en vacker stor byggnad. "Den där byggnaden är stadshuset. Och kyrktornet bakom tillhör St Cosmae's Church. Och där borta bor jag och Adelheid." "Får vi ta en titt?" frågade jag nyfiket. "Självklart!"

Vi fortsatte längs gatan och kom fram till ett mysigt litet hus. "Det är här vi bor", säger Johannes stolt. "Och om ni letar efter någonstans att bo: Huset mittemot", han pekade på ett vackert hus med rött tegeltak, "där bor änkan Cordes, jag är säker på att hon inte har något emot lite sällskap." Anselm tittade först på mig med ett leende och sedan på Johannes. "Jag kan presentera er senare, men nu ska ni få något att äta. Så ska jag presentera dig för Adelheid." Johannes gick in i huset före oss. "Vi har vänner och kanske någonstans att bo", viskade jag upphetsat.

Nu fanns det inget som stod i vägen för en underbar framtid tillsammans.

Epilog

Anselm och Appoliana stod i ett stort, ljusbelyst rum. Bredvid dem stod ett altare. De tittade åt sidan, där John och Adelheid log mot dem.

Appolianas klänning, som Adelheid sytt färdigt först kvällen innan, passade perfekt. Bröllopsceremonin började. Prästen sa: "Anselm Martín, om du vill ta Appoliana van der Merg, som är närvarande här, till din hustru, svara 'Ja, med Guds hjälp'". "Ja, med Guds hjälp", svarade Anselm med ett leende. "Appoliana van der Merg, om du vill ta Anselm Martín, som är närvarande här, till din make, svara 'Ja, med Guds hjälp'", sa pastorn och vände sig till Appolina. "Ja, med Guds hjälp", svarade Appoliana, också hon med ett leende. Pastorn vände sig till Anselm och fortsatte: "Då får du nu kyssa bruden."

